

Al n' Alvarerz.

— Curera l' estranger! —

Lluità Girona contra 'l franch un dia,
 los penyals de las serras estremia
 l' epatech del canó,
 devall los pens la terra s' esbadava,
 de sanch bullenta lo fossar s' umplia,
 com espurnanta lava
 t' enrotllava l' exercit invasor.

Y tu febrós y ab la mirada ardida,
 dessobre la muralla mitopartida
 reptavas al tira,
 en ta dreta l' espasa flamegant,
 la bandera onejant en superbida,
 dessota de ta planta
 esllevisantse 'l mur que s' esfondra.

Nes pagherem per torser ta fermesa
 lo nombre dels fallors, ni sa ardidesa,
 ni 'l cercle treguent.
 Alta la testa que d' ardor bullia,

reptavas ab orgull a l'host francesa,
mes ay! la Mort impia
en son lit te va ajauver delirant.

Deu de Deu! y perque l'atrevot roure
que no pogués lo temporal romoure
al vent despres s'ajan?

Hont va sens son brancatge l'aucellada
que s' torra sola al comensar a ploure?
Hont va ab l'~~xxx~~ ala mullada?
sens tu lo poble s'arrupies esclau?

Saray! desobre 'l cor que t' foch aruplora
s'hi foun lo ferro dur de la caderna
y s' troncan los grillons.
En al poble hi dexaves per reverencia
tors fermes covatje que a la gloria t' mena...
la santa independencia
lo poble servava contra 's fellows.

Mes ay! ab son alam la Mort veja
ton front qu' en amor patri desvariera
sense esmentar ta sort.

Del fer rellotje s' va acabant la torra...
cani de gloria per lo cel clareja...
caygue l'altina torra...
tot fent sa presa s'ombrigue la Mort.

Oh mare! oh quina amor suvers la terra
aleuava teu cos en esa guerra
de mort i llibertat!

Com al oïr tos crits, de la muralla
lo poble sobre 'ls rochs, ardit s'aferria!
com càu en la batalla
benehrint lo teu nom lo vell soldat!

Com delirant de fetre sonniejaves
y ab ven sonca apagada murmuras:
— envera i' estranger! —

Com al caure Girona, malestias
als botpins qu'en desvars tu reptaves
y entre dolors morras
benehrint a' la patria, oh gran guerrer!

Y com la patria al esmentar ta absencia
plorant recorda 'ls jorns de ta existencia
jorns de gloria capdatt!

Com pot la patria perdre ta memoria
mare glorios de nostra independencia?
qui esborrara ta gloria
del cel de Catalunya en lo mes alt?

Podra la patria oblidar may tas gestas...
ta espasa que era llamp de las tempestas?
oblidarem teu nom?

Jamay mentres se mogan nostros llavis,
mentres bulli lo pòbl en nostros testas,
jamay mentres deli avis
servem la parla de qui herem ne som!

Jamay, jamay! y si en malhora un dia
treptjar nostros planas pretencions
lo pen del foraster;
si despertur la sancho dels nostros rems,
feya lo brouro y nostra orella opia
lo dring de las cadenas,
forjadas en la llax del estrangey;

des la tomba que guarda ta ornamenta
lo recort de ta gloria relusenta
al poble atrava;
y 'l poble rebatent l'host atrevida
calcigava son front al petja ardente
qu'encara es ple de vida,
digne herem de ta gloria 'l catala.

Y en tant, reposa. La immortal corona
de ton martiri ton valor pregona
y escampa ton renom.
L'iva es la patria a que has llegat ta historia
te plora ancara ta immortal Jivona...
Donm ton renom de gloria,
en l'odi del frances vivra ton nom!
